

25. De dierenbescherming bij mij aan de deur.

De dierenbescherming is deze week bij me aan de deur geweest. “Je weet toch wel dat je geen Flamingo mag houden” zeiden ze, “het is een beschermd vogel”. “Het is helemaal geen Flamingo maar een Papagaai” zei ik toen. Kom maar even kijken. “Waarom heb je die papagaai eigenlijk?” vroegen ze toen. Ik zei toen dat dit komt vanwege het feit dat ik er zo moe van wordt om alles dubbel te moeten zeggen. De Papagaai neemt dit van me over en herhaalt alles wat ik zeg.

Weet je waar ik ook zo moe van wordt? Om elke week naar de sociale dienst te moeten gaan om mijn hand op te houden. Niet dat het erg is om je hand op te houden. Dat is juist goed. Een mens moet zich afhankelijk weten. Maar ik wordt zo moe van al die vragen die ik moet beantwoorden. Het zijn altijd dezelfde vragen waarop ze het antwoord al lang weten. “Moet dat nu echt?” zei ik tegen ze. Ze antwoordden: “Je moet nu zo zeuren, jij altijd, wil je soms hebben dat wij ook op straat komen te staan?”.

Ik heb al mijn oude herinneringen ingepakt in dozen en ze bij het grof vuil gezet. Dan kan ik nu weer met een schone lei beginnen. Dan word ik ook niet meer gehinderd om van nu af aan de volle waarheid te vertellen en niets achter te houden. Dat ik zo achterdochtig ben heb ik over gehouden uit de tweede wereldoorlog toen ik in het verzet zat. Je was toen altijd op de loop maar niemand wist waarvoor. Niet dat ik toen zo'n held was. Ik hield me bij elke actie gedeisd. Toch hebben ze me een onderscheiding gegeven. Die onderscheiding zit nu op mijn zondagse pak. Dan kan iedereen die onderscheiding zien als ik naar de kerk ga. Niet dat het echt opvalt. Sommigen denken dat het een speldje is van een voetbalvereniging. Je weet wel, die speldjes die ze geven als je jezelf vijftig jaar uitgesloofd hebt om alles binnen de perken ik kan beter zeggen, binnen de lijnen te houden.

Onze kat heb ik helaas de deur uit moeten doen. Ze kon absoluut niet door één deur met Alfred. Die twee maakten voortdurend ruzie. ‘Je moet de kat ook niet op het spek binden’ zeggen ze altijd en dat is maar al te waar gebleken. We zijn er toen onmiddellijk mee gestopt om onze kat op de rug (het spekl) van Alfred vast te binden. Toch is dat niet de belangrijkste reden waarom ik afscheid van haar heb moeten nemen. Ze had last van overmatige transpiratie. Bovendien, bij elke hoestbui, ik kan beter zeggen ‘proestbui’ spettert zij, beter gezegd, komt er een spray uit haar neusgaten, waardoor ik elke dag de vloer moet dweilen en mijn schoenen moet poetsen. Die schoenenpoets wordt me ook veel te duur. Sinds de olieprijs zo is gestegen worden dergelijk producten als maar duurder. Dan hou ik me veel liever bezig met kunstschaatsen en vakken vullen. Ik probeer bij het vakken vullen alles zo recht mogelijk weg te zetten in de schappen. Ik neem daarvoor een waterpas mee om afwijkingen meteen recht te zetten, nog voordat de eerste klant binnen komt. Het kost alleen te veel tijd en ze hebben me al vermaand vlugger te werk te gaan anders kan ik ook daar ophoepelen. Toch wel een mooi gezicht: honderd potten pindakaas die keurig uitgelijnd staan te wachten totdat de eerste de beste pindakaasvreter de orde in de keurig opgestelde rij wreedt komt verstoren.